

כבתי בארץ. נשלל ממני דרכוני, הושמה עלי תווית של טיפוס מפוקפק, תווית ש' אינה יורדת בקלות". השבוע עזב רוני את הארץ, ממורמר, פחות נאיבי ממה שהיה עת הסתבר ב' פרשה, ורק שאלה אחת עוד מטרידה או תו: "איך זה שטחנות-הצדק בארץ יכולות להחזיק שנה שלמה בנאדם אחד בספק נוראי בגלל תלונתו של אדם אחד, בודד, שנעזר בהיסטריה של המישטרה עקב מע' שה חטיפה וסיכסוך מישפחתי?"

דרכי אדם

החלום של ילד הפרחים

ה"פריק" האמיתי האחרון חולם להפוך את עברי הירקון לבסוס לציורים, ולהביא את האור לשבזי

הוא מדבר בלשון זכר, אפילו אל נשים. מחזר במילים טובות בלי כוונות, סתם כך, לייפות את הרגע. דינו הוא איש עובד, בלי כוונות, סתם כן, לייפות את הרגע. יש לו שיער שצונח בגלים רכים עד הכתפיים וממסגר עיניים טובות; פרצוף מחוטב והיך אינסופי. כמו האב של כיפה אדומה, אבל עם עיניים טובות. דינו גרשוני הוא, "פריק" אמיתי. ילד-פרחים, אף שהוא כבר בן 40. הוא, פתוח לכלל, "ומוסיף": "בין השעות", מקבל את

אני מצויר. אני אוהב אנשים יוצרים. אני רוצה לעשות להם במה. "יש לי חוכמה, פרוייקט לקיץ אחד, התחלתי כבר לעבוד עליו. השטח בין הירקון לרידינג כליכך יפה, כמו ונציה קטנה של תל-אביב. שם אעמיד את המיסי-עדה הניידת שלי. מה שיותר קרוב למים. כל האיזור יואר בלוקסים או נרות, הכל יהיה צבוע בסגול ולבן. את כל הליכלוך אכסה עם כל מיני אביזרים שמצאתי, שיהיה נעים לטייל. יש שם הכל: אוויר, גשר, מים, ויש קיר ענק שיהיה מישענת להצגת תמונות. כל הציירים יבואו ויש עינו תמונות על הקיר. מי שירצה, יקנה. מי שלא, לא."

דינו מתלהב, וכשהוא מדבר ידיו מצויי-רות באוויר. כולו מצלצל: הטבעות, הר צמידים, המחלחות. המגפיים נוקשים ב' ריצפה. "המון אנשים יהיו שם", חולם דינו את חלום הירקון. "כל הציירים שאין להם כסף לגלריה. אני רוצה שהמקום יהיה מלא 24 שעות, שלא יפסיק ביום או בלילה. אני אעמוד בזה."

בינתיים חונה המשאית-מיסעדה בשכור נת שבזי, שבה גדל, מארחת את נוער השכונה, שתהיה להם פינה חמה, אולי מועדון. "אני אוהב אותם", הוא מתוודה. "באמת אוהב אותם, את כל הילדים, הנער רים שאמרים עליהם פושעים ונגבים, והם רכים כמו המאה. הם אנשים יפים, כולם המישפחה שלי, מישפחה יפה וגדולה". רכים כמו המאה. כשדינו מדבר על בני-שיפוחיו, ילדי השכונה, כובשת המ' רירות את פניו לאט-לאט. "שבזי", הוא אר-

הסנדלריות הזוהרות

דינו גרשוני
לעשות לכולם טוב

מר, "זו השכונה היחידה שאף אחד לא מסתכל עליה. בלי גן, בלי פרחים, וכל הילדים יושבים על המידרכות וסופרים כוכבים. לקראת הבחירות הלך מישעו ו' נטע גן-נדנדות. זה נראה כאילו פיזרן אותם בשטח ואמרו, נו, שיהיו נדנדות". ילד מתבגר בשבזי שומע על אוניבר-סיטה, על רופאים, עורכי-דין וצווארון לבן. אבל מקרוב הוא מכיר את ה"תשש" (גניבות קטנות). רוצה לצאת עם בחורה — גונב; רוצה לנסוע לטייל — גונב. ככה זה בשבזי. כואב לי הלב. "כואב לי עוד יותר שבאה המישטרה ונוהגת בילדים הקטנים כמו חיות. רודי פים אותם. אותנו. כשלוטרים משעמם, הם באים להתבדר בשבזי. והלב שלי בוכה."

"כשעצוב לי מאוד אני לוקח את הסני-דר הישן שלי, ונוסע לשדות. נוסע להר-בה ימים, מסתכל בשמיים, מסתכל בארץ, מצויר וטוב לי. רק אז אני יכול לחזור. אני מרגיש שאני אוהב את כולם. הסני-דר הישן סוחב אותי חזרה לשבזי, אל הילדים, אל עצמי".
ובעצמו פנימה שוב מחייך דינו את חיוכו החתולי ותלתליו מתנערים מעצמם לשמע צחוקו. עיניים טובות לו. פריק של פרחים.
הרגע יפה איתו, גם כשהוא מספר על הרזיו, על אבא מספרד ואמא מלבנון וגם כשהוא מספר על שירותו הצבאי ועל שנה נוספת בקבע, על קומנדקאר שנהג ועל הכל.
קצת איש. קצת חידה.

כל הדברים שבעולם ובתוכו קיימת תמיד השאיפה ליצור. דינו הוא איש עובד, יוצר, חי, היה מדריך-יורים (פעל באילת), מר-רהיידר בסירות-זכוכית, סבל בגמל (פעם בחיפה) מנופאי, אתה, נגר, דוגמן, איש צבא-קבע ואפילו כפיל לתפקידים מסוי-כנים בסרטים. "זה כסף טוב", אמר די-נו. "קסצתי ממכונות, התהפכתי עם אופי-נועים תוך כדי נסיעה, טיפסתי על תב-לים. נשרפתי, נהרגתי, כליכך הרבה פע-מים נהרגתי".
בסרט פרובוקציה היה כפיל של ז'אן מארה ופעם, כשהיתה פרודוקציית-חוק, שיתק עם אוילבר ריד, קיבלתי מכת, שברתי דלת והרסתי בית-שימוש". הוא מספר.

אימפריה פרטית. דינו נדבק בחייו דקה-סרטים. קנה משאית ישנה, ויצר בה, שיפץ, תלה תמונות שצויר בעצמו בצבי עים המים ("אני מצויר את כל הדברים שיש"). עבד הרבה בלי לראות את הסוף. כך נוצרה לו מיסעדה ניידת הנוסעת עם צוות-הסרטה. בתוכה טרחה דינו במיט-כה, מאכיל ומשקה את הצוות. במאכליו משתולל אותו מיטוול-ריסן המש' תולל גם בציוריו על הקירות. "זאת לא מיסעדה", הוא אומר. "זו יצירה. רצייתי אימפריה שלי בלבד, דבר שאנוע איתו ושינוע אתי."
ב'1975 — כמעט מומן — הייתי באי-לת. גרתי על החוף שנתיים, ציירתי הר-בה ומכרתי תמונות. זה היה אמצעי-הקיום שלי. אני אוהב לצייר, גם היום

הדוגמנית
הרקדנית תמי פסחזון משמשת דוגמנית מצויינת ליצירותיהן של מיקי אמ' דורסקי (בתמונה למעלה) ועירית לוי.

עיתיהן נשים ידועות. לא-כליכך בזכות עצמן, כמו בזכות בעליהן. עירית לוי, אשתו של הזמר אושיק לוי, ר' מיקי אמדורסקי, גרושתו מזה זמן קצר של הזמר בני אמדורסקי.
גם עירית וגם מיקי חיות את האופנה עשרים-וארבע שעות ביממה. מיקי היתה בעלת בוטיק בפסו' דיזנגוף, שהתמחה ב' עיצוב שמלות-כלה מיוחדות. עירית פתחה בשעתה בוטיק לבגדים מיד שנייה. היא פנתה אז אל כל חברותיה, השחקניות וה' זמרות, לקחה מהן את השמאטעס ומכרה אצלה בבוטיק. אולם עדי-מהרה גאלצה לסגור את העסק, שהפך מרכזי חברתי אך לא הכניס כסף, ואילו למיקי פשוט נמאס משמלות-הכלה, והיא החליטה לקחת ל' עצמה חופשה ארוכה לזמן בלת-מוגבל.
השתיים, שבראשיהן מתרצצים כל העת רעיונות אינסוף, החליטן לחבר אחת ועוד אחת, ולהפיק ביחד פרודוקציה לא-ממוס' חרת, לתברות בלבד.
הרעיון הראשון שעלה במוחן המ' שותף היה רעיון הסנדלים. כיוון ש' הוהב משגע כיום את העולם ואת תל-אביב, הן תיכננו סנדלים פשוטים עם לור לאות שבתוכן משחילים שרוכיות-הב. את השרוכים אפשר להשחיל בצורות שונות, ולהחליפם בשרוכים בגוונים אחרים. ב' תחילה ייצרו ארבע זוגות סנדלים כאלה, שניים לעצמן ושניים לחברותיהן הטובות ביותר, הרקדנית תמי פסחזון, אשתו של